

Horoskop

Beran (21. 3. – 20. 4.)

U Vokýnka vás potká devatero piv, desáté bída.

Býk (21. 4. – 21. 5.)

Na zahájení nejít, sedm dní neštěstí mít.

Bliženci (22. 5. – 21. 6.)

Navštivte Šolcův statek. Dozvíte se o rozdílu mezi řezaným a štípaným šindelem.

Rak (22. 6. – 22. 7.)

Vyhňte se drobnému štěrku. Rád vám zaleze do bot – a vyklepat jde těžce.

Lev (23. 7. – 22. 8.)

Mimo jiné i produkty pro péči o vlasy naleznete ve večerce směrem vlevo od Šrámkova domu, která má otevřeno každý den až do 22 hod.

Panna (23. 8. – 22. 9.)

...už dlouho nebudete.

Váhy (23. 9. – 23. 10.)

Dnes pořádně zvažte, jestli chcete den začít pivem, víte, jak to dopadlo minule.

Štír (24. 10. – 22. 11.)

Tak dlouho se chodí s kelímkem pro pivo, až se soudnost utrhne.

Střelec (23. 11. – 21. 12.)

Vaše životní láska bude lelkovat ve čtvrt na šest v sakristii kostela.

Kozoroh (23. 12. – 20. 2.)

Dnes si možná budete muset připustit, že nejste jednorozci.

Vodnář (21. 1. – 20. 2.)

Dnes dávejte pozor na podvodníky.

Ryby (21. 2. – 20. 3.)

Během BarCampu se možná trochu zapotíte, koupání ale prozatím nedoporučujeme.

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!
ČÍSLO PRVNÍ 20. ROČNÍK 1. 7. 2018

Redakce: Tomáš Blatný, Marie Feryna, Bohdan Heblík, Jan Henyš, Ondřej Chaloupecký, Tomáš Chaloupecký, Šárka Kadavá, Ema Kouřilová, Kateřina Matuščíková, Jana Plavec, Martina Rybová, Matěj Senft, Eva Soukeníková, Ondřej B. Vinš, Lucie Vondrysová
Všechny fotografie tohoto obřadníku s láskou fotografuje © Jana Plavec.

Vychází v Sobotce během 62. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka, od 1. do 7. 7. 2018.
Cena 15 Kč.

Vydává spolek SPLAV,
U Studánky 5, 170 00 Praha 7,
IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.
raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0

THIS IS NOT
DEF
RAAPRT

A nešumlju už?

RAPORTÁŽ — KATEŘINA MATUŠTIKOVÁ

Když vyrazíš na Šolcův statek, udělá ti radost, že po roce zase slyšíš termín sobotecké mikroklíma, i když ve stínu pak spíš lituješ, že sis nevzala mikinu. Vokýnko je ještě zavěněné, tak ti nezbývá než rovnou vyrazit za literaturou. Zase mimo čas, a jestli je v nás, tak mimo sebe, proto-

že tenhle týden do žádného kontinua nepatří. Čekají tu stejné ulice, stejné roubenky – a tady přece lidi dokážou rozlišit štípaný šindel od řezaného, to je jasné. Je ti to hluboce (široce?) jedno, ale po tom roce se to tak příjemně poslouchá, že by tě snad nenudilo, ani kdyby se ti ten rozdíl pokoušeli vysvětlit.

Stojan se pod flašinetem trochu kývá, ale mladý flašinetář (ať už měl vysvědčení jakékoli) vytrvale točí Radeckého pochod ve stejnoměrném, ke konci trochu zrychlujícím tempu. Emil Jan Beneš Hakl myslí na panáky – ty vypité i ty, co ještě přijdou. Jen aby po tom posledním nešumloval! Místy při (chvilkami monotónním) čtení naznačí, že by to uměl i líp, ale rozumět mu jde dobře a publikum se baví. Dokonce chvilku nemyslíš jen na to, že jsi zpátky v Sobotce, a opravdu posloucháš.

Po prvním textu si posluchači odsouhlasí další. Když Haklovi u jedné z vět dojde dech, vysvětluje, že člověk má psát takové věty, aby je utáhl. Napadá mě dodat, že i takové, aby neutahaly čtenáře/posluchače, a právě v tom Hakl nejlépe ukazuje své kvality. Vyprávění ve druhé osobě naznačuje určitou intimitu, ta je ale zakrývána dobře odměřeným suchým humorem a věcným podáním i velmi dramatických událostí, jako je epileptický záchvat a následná hospitalizace. Když po pár stranách text nutně začne ztrácet na atraktivitě, autor ho oživí vtipnou rodinnou historkou.

Užíváš si tu scénu před sebou: spisovatele na zápraží s panákem v jedné ruce a papíry v druhé, flašinetáře, který v centru pozornosti moc neví, co se sebou, Šolcův statek.

Autorka tímto prohlašuje Sobotku za zahájenou.

non dictum dolor massa sed sem. Sed sodales egestas nunc non iaculis. Mauris faucibus sem ac tellus scelerisque congue. Fusce tincidunt, ante eu molestie lacinia, mauris dui cursus enim, non blbeček efficitur turpis massa in eros.

Cras placerat urna et ligula scelerisque cursus. Cras aliquet dolor lacus, sit amet consectetur sapien cursus sed. Suspendisse pharetra orci sed cursus lobortis. Integer lacinia aliquet lacus at tincidunt. In eu augue vitae mi sodales vulputate. Curabitur volovina facilisis arcu vel massa ultricies bibendum. Vestibulum egestas arcu ut convallis maximus. Vestibulum scelerisque scelerisque fermentum. Sed in placerat erat, in maximus neque. Proin quis augue non leo laoreet tincidunt. Proin tristique, arcu iaculis varius ullamcorper, massa turpis lacinia ligula, in tristique tellus odio nec quam. Quisque eget turpis non nulla pretium porttitor. Suspendisse molestie pharetra mauris nec iaculis. Curabitur ut ante posuere, vestibulum libero sed, fringilla purus.

Mauris sit amet dignissim libero, nec vestibulum ante. Duis condimentum dignissim sapien, tempus elementum ligula fermentum eu. Sed a justo pellentesque, posuere purus nec, mollis libero. In hac habitasse platea dictumst. Sed ultrices arcu est, vel tincidunt orci volutpat eu. Ut efficitur ante lacus, vitae venenatis felis vestibulum at. Curabitur bibendum purus quis nulla pellentesque semper. Nulla vestibulum molestie ligula ac massa tempor, non porttitor lacus efficitur. Mauris non dictum risus. Duis egestas ultricies neque eu iaculis. Morbi id eros at dui imperdiet fermentum vel eget tellus. Aliquam quis auctor velit. In felis diam, pulvinar et rutrum vel, laoreet eu eros. Vivamus consectetur feugiat mi, non semper augue finibus id.

Donec nec justo at lectus congue faucibus. Aenean a elementum metus. Quisque dignissim dui eu dapibus volutpat. Phasellus eleifend tempor quam, eu maximus sapien pharetra ac. Nulla blandit quam tellus. Maecenas lectus metus, lacinia at nisl non, suscipit tincidunt lacus. Lorem ipsum dolor sit amet, gravina consectetur kéž kdyby zapřeselo adipiscing elit. Morbi sem ex, pellentesque vel ante pulvinar, aliquet ullamcorper est. Suspendisse egestas finibus orci eget aliquam. Sed in tincidunt ipsum. Aenean eget tellus a nulla consectetur luctus. Suspendisse laoreet nibh eleifend luctus finibus. Suspendisse condimentum egestas porttitor.

V úvodním díle se podíváme na škodlivý mýtus o tom, že je třeba nechat se očkovat. Tento výmysl prolhané farmaceutické lobby přitom slouží jako nástroj novodobého zotročování našich životů! Již naši předci, hrdí a mírumilovní Slované, věděli, že jako nejlepší nástroj prevence nemocí slouží poctivá práce, dostatek česneku a pobyt na čerstvém vzduchu. V souladu s výzkumy ruských vědců (o kterých prolhaná veřejnoprávní média mlčí!!!) se ukazuje, že chceme-li naši imunitu přece jen posílit, bohatě postačí umíchat sobě lektvar z jednoho dílu octa, dvou dílů kořene dubu a nehašeného vápna. Tento elixír životní síly aplikujeme jednou za měsíc v malé dávce. A jak dodává Mgr. et Mgr. Koleno: „Takýto liek aj skvelo chutí!“

Ale nezapomeňte, většinu našich problémů vyřeší čas.

Autor je fanouškem bytí i času.

Lorem ipsum

VATA — MARCUS TULLIUS CICERO

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Donec imperdiet felis sed lobortis tempus. Pellentesque in dapibus dui, quis cursus elit. Fusce nec suscipit eros. Vestibulum sed dui at massa aliquam viverra nec nec enim. Fusce non tempor sapien, eget placerat massa. Morbi a fringilla augue. Pellentesque habitant morbi tristique senectus et netus et malesuada fames ac turpis egestas. Integer vestibulum, risus eu elementum efficitur, urna purus varius lectus, eget elementum nibh lectus sit amet nisl. Quisque euismod magna id ante molestie pharetra. Morbi a lectus vel neque dapibus lacinia a tincidunt erat. Donec porta laoreet lectus, at sodales eros egestas pulvinar. Phasellus eu neque eu nisl luctus accumsan.

Etiam nec dignissim neque. Aliquam venenatis dui nec dictum vulputate. Sed et metus lorem. In id mollis velit. Nullam fermentum tempus quam non feugiat. Vivamus ligula nunc, faucibus ut eleifend quis, euismod vel metus. Suspendisse neque justo, condimentum nec varius et, scelerisque quis magna. Fusce in molestie jelito nisi. Curabitur augue elit, interdum convallis felis non, maximus egestas elit. Suspendisse semper eget metus in vestibulum. Ut condimentum, neque et vehicula tempor, leo nulla venenatis lacus, pellentesque pretium velit tellus a diam. Donec maximus pellentesque ornare. Aliquam nec elementum est. Sed sollicitudin imperdiet mauris, ut porta dolor. Suspendisse semper felis vel dapibus pulvinar. Donec et mattis nulla.

Cras magna ante, dignissim in ullamcorper ac, pretium vitae enim. Donec faucibus ornare egestas. Maecenas ac justo est. Cras auctor convallis urna, vel hendrerit quam pretium prdel ac. Phasellus auctor purus a nibh feugiat tincidunt. Sed accumsan eget orci at placerat. Nunc posuere tempus ligula, quis vehicula nulla lobortis a. Morbi id congue nulla. Cras non velit eget dolor commodo vulputate ultrices sit amet metus. Phasellus euismod finibus risus, eu egestas nisi tempor sed.

Praesent a dignissim arcu. Donec mauris nunc, elementum sed massa eu, scelerisque faucibus enim. Class aptent taciti sociosqu ad litora torquent per conubia nostra, per inceptos himenaeos. Suspendisse ut vestibulum orci. Morbi bibendum ipsum vel magna varius pharetra. Donec posuere augue laoreet ante vehicula, et tincidunt sapien tempus. Quisque feugiat, tortor eu facilisis finibus, libero arcu aliquet erat,

Ceny rozumějí se bez rámu

REPORTÁŽ — CTIBOR JÁHLO

Do návštěvní knihy jsem napsal: „Krása střídá nádheru, škoda jen toho prostoru“. Už loni jsem se „soboteckého velesvátku grafik“ zúčastnil. Cituji z Reportáru: „Prostor přesycený nepřeberným množstvím děl: práce žáků (textil s keramikou na papíru), fotografie s Pohledem do minulosti Sobotecka, básnička na výtahu o výtahu a pár voskovkou kreslených Humprechtů, a to tak, že korzující sezónák všechny tyto ‚objekty‘ chápal jako jeden celek. ... Grafiky uvězněné ve skleněných rámech odrážející složité tvary zábradlí foyer a barevná podlaha s nápisy víra, naděje, láska dávaly zcela nové významy dnes již skoro 100 let starým reprodukcím.“ Letos tomu nebylo jinak. Odhlédnu-li od tohoto časového paradoxu a prohlásím-li jej za koncept jdoucí ruku v ruce s tématem letošního ročníku, máme tu událost hodnou medializace v největších evropských zpravodajských domech.

Neboť Lomozův nápad vybrat grafiky podle klíče „kdo vystavoval v květnu roku 1918 na první členské výstavě spolku „Hollar“ v Topičově salónu, tedy Sdružení českých umělců grafiků HOLLAR“, originální bezesporu je. I samotné zahájení výstavy, kdy se atriem rozezní hlas Anny Rauschové jak ve svatostánku, či nekonečná báseň Hany Kofránkové o indiánech, to vše je tak vzácné a časově bezbřehé, že z nás i v nás nezůstane zhoła nic. Doslova.

Nebo si snad myslíte, že čas všechny ty suché jehly, dřevoryty, barevné akvatinty a měkké Karly Kryly, čili (až na výjimky) tisky z hloubky proměňuje? Oceňuji grafiky vystavené bez kazet a rámu. A máte mnohdy možnost vidět poznámky autorů u samotných krajů.

Autorem čas plyne.

AV: Tam nás vyložené poslali do háje s tím, že to bylo moc dlouhý. Tři čtvrtě hodiny... Přitom to bylo večerní představení, a ne nějaká pohádka v deset dopoledne. Kdyby byla hra kratší o dvacet minut, to podstatný by se asi vytratilo.

JK: Původně to mělo být představení s přestávkou, jenže to nešlo udělat. Ve hře není místo, kde by šla pauza udělat, aby dávala smysl, tak z toho nakonec sešlo.

Co je hlavní sdělení ...a bolelo nebe?

MP: Přesně to, co jsi říkal. Ty děti nevěděly, že jdou přímo na smrt, ale věděly, že situace není dobrá. Mohly by se tím nechat ničít, ale ony se snažily žít relativně normálně.

AV: My, jako holky, ve hře vlastně ani tak moc nevystupujeme, nic moc se u nás neděje. Jenže my musíme vypadat přirozeně. Hýbat se, povídat si, ať nejsme jak mrtvolky. Za ty dva tři roky, co se představení hraje, jsme to už poměrně vypilovaly.

JK: To představení je výjimečný tím, že mezi náma upevňuje vztahy. Co se týče hraní. Musíme vypadat přirozeně, ať je to uvěřitelný v souvislosti s tím těžkým tématem.

Hráli jste Brundibára a teď' ...a nebe bolelo, nemáte chuť si s dismaňákem nastudovat něco odlehčenějšího?

AV: Na to máme asi jiný soubory.

MP: No teď' budeme zkoušet hru *Všehokniha* o domácím násilí.

JK: Jak jednou řekl Matyáš Hlaváček na nějaký diskuzi – my jsme na to zvyklý.

Autorovi bude hůř.

Sebevražda? Dnes ne.

RECENZE — MARIE FERYNA

Každý, kdo mě trochu zná, ví, že mým oblíbeným žánrem pro poslech hudby v pozdních večerních a ranných nočních hodinách je jakákoli hudba, která poskytuje prostor pro kontemplaci před hraničními psychickými stavy a procesy. Není tak překvapením, že mezi mými nejvyhledávanějšími výrazy na Googlu patří „suicidal black metal“ či „dark pop“. Mrzí mě ovšem, že v případě Aran Epochal a Leto se můj pravidelný výlet do těchto hudebních končin nekonal.

Prvně jmenovaný dle mého názoru výrazně doplatil na prostředí. Pokud jde o jeho basový vokál a minimalistickou basovou kytaru, doprovázenou programovanými bubny a jinými zvuky (jako např. slovenský part), není mu co vytknout. Bohužel v případě, kdy dotyčný vystupuje ještě za světla a hraje publiku, které spíše posedává a pomalu ucucává nebývalé levnou podkovářskou desítku, se o úspěchu (navzdory potlesku) nedá mluvit. Mnohem lépe by mu sedl prostor uzavřený, s publikem, které s úctou mlčky naslouchá. I kvůli tomu, i kvůli prostoru, který one man show, jež na pódiu probíhala, spíše škodil, jeho koncert nutně nemohl být tak dobrý, jako obvykle bývá. Navzdory silnému potlesku se tak koncert projektu Aran Epochal stal spíše nesmělým začátkem hudební linie festivalu – a minimálně já doufám, že se v případě dalších vystupujících stane zkušeně zasazeným programovým prvkem.

U dalších vystupujících, tj. brněnského dua Leto, situace bohužel nebyla jiná. Poslechneme-li si jejich album *Zbytky ozářených ploch*, vstupujeme na místo, kde se koncert koná, s očekáváním, že uslyšíme introvert-

ní, avšak drásavý alternativní pop. Co se ovšem týče úvodního koncertu dvašedesátého ročníku Šrámkovy Sobotky, divák se dočkal pouze zvuku staženého na poklidný, nerušivý hudební podtext, v němž naléhavé texty zpěvačky Palmy poněkud zanikaly – a tak i básnická miniatura Past mohla zaniknout. Při letmém pohledu do publika stojícího mezi stanem a pódiem se nikdo výrazněji nepohyboval, pomíneme-li kotěcí dílnu na exkurzi do světa dospělých či čím dál veselejších návštěvníků a návštěvnic festivalu.

Nechci být pokryteckou recenzentkou, tedy přiznám, že z koncertu kapely Leto jsem odešla ještě před jeho koncem. Bohužel, co do zvuku, který byl sice takřka dokonale vyladěný, ovšem co do přiblížení se studiovému zvuku nemohl uspět. Ani v nejmenším nejsem z těch, kteří by vyžadovali na notu přesné hraní, ba naopak. Na zahajovacím koncertu Šrámkovy Sobotky chyběla zvuku vystupujících drzost, s níž se obvykle prezentují – má výtka tak nemíří na jejich adresu, nýbrž na adresu jinak skvělých zvukařů. Alternativní folk a indie pop je tak trochu punk, nemusel by se tedy vyznačovat onou sterilitou, jež provázela úvodní večer festivalu.

Autorka vyznává Kübler-Ross model.

Část první

POVÍDKA NA POKRAČOVÁNÍ — KOLEKTIV

Odhodila zbytek cigarety do kanálu a rozhlédla se kolem sebe. Vylidněná, tichá ulice, i okolní domy se zdály být po věky opuštěnými. Přitom ještě před hodinou se její okolí hemžilo hrajícími si dětmi, otci rodin, kteří na zahradách a příjezdových cestách pečovali o svá úzkostně střezaná auta, a matky, jež tuto iluzi dokonalé americké rodiny dotvářely čerstvým jahodovým koláčem, který právě chladnul na kuchyňské lince. A přesto zde panovalo absolutní ticho. Jako by na světě zůstala jediná.

Již po tři staletí brázdil vesmírnou prázdnotu hvězdný křižník Gorgonzola. Palubní počítač spřádal své algoritmy, většina posádky předstírala klidný spánek, koridory i můstky zdály se zoufale nevyužitě. Jen kapitán Myšák stál ve své kajutě a nepředstíral nic. Na Zemi byly den a noc pojmy. Věčná tma však rozdíl setřela, a tak dobu spánku a dobu bdění určovaly jen atomové hodiny ukryté v jádru lodí. Jak a komu? Proč a za jakým účelem? Spíme, když spát máme? Spíme, když se to někomu hodí? Pochyboval. A k čemu falešný spánek? Raději věčná únava než náhražka čehokoliv. A tak nespal. Již po tři staletí kapitán Myšák nezamhouřil oka. A když se jeho posádka uložila k odpočinku, vydal se do ztichlých chodeb, kradl se kolem zdí dormitářů, plánoval. Jeho mysl počal ovládat úmysl.

Cela pro ni byla zbytečně dobře zabezpečená – byla přece postavená pro ně, lidem by stačily kvalitní mříže. Přišel chvíli poté, co dojedla snídani, jako každý den, stál těsně u skla s nečitelným kovovým obličejem. Děsilo ji, že nemůže sledovat jeho oči, nebo jakékoli rysy tváře, které by snad prozrazovaly něco z jeho úmyslů.

„Dneska bych si chtěl povídat o čase,“ začal. Měl překvapivě lidský hlas. Egalitáriáni v posledních měsících před začátkem konfliktu napsali